DSM-direktiivin ja verkkolähetysdirektiivin voimaansaattaminen

Tässä vastineessa on käsitelty liikenne- ja viestintävaliokunnalle osoitettuja täydentävää hallituksen esitystä (HE 313/2022) koskevia lausuntoja. **Vastineessa käsitellään vain aiempiin vastineisiin verrattuna uusia esitettyjä näkökohtia.**

Julkisen sektorin lausunnot (HE 313/2022)

25 h § Radio- ja televisiolähetysten edelleen lähettäminen

Oikeusministeriö

Perustuslakivaliokunta ei ole yksilöidysti ottanut kantaa tekijänoikeuslain edelleenlähettämistä koskevaan 25 h §:ään vaan jakeluvelvoitteeseen. Viitaten HE 43/2022 s. 91, jossa todetaan, että ”verkkolähetysdirektiivin 2 artiklan 2 kohdassa on tämän direktiivin soveltamisalaa määrittelevä edelleenlähettämisen määritelmä”. Ministeriö toteaa, että direktiivin mukaisten määritelmien ottaminen lakiin perustelujen kautta ei ole sääntelyteknisesti riittävää, jos näille määritelmille tarvitaan lain tasoinen selkeä määrityssisältö. Valiokunnassa olisi perusteltua arvioida, ovatko 25 h§:n sisältämät määritelmät riittävän selkeitä ilman erillistä määritelmäsääntelyä tekijänoikeuslaissa.

- Vastine: Lausunnonantaja viittaa asiaan, joka on noussut lukuisissa muissa kirjallisissa lausunnoissa esiin. Edelleenlähettämisen määritelmä ja sen ero alkuperäiseen lähettämiseen. OKM on aiemmin todennut, että esitetyillä muutoksilla direktiivin määritelmän keskeiset muutokset tulevat tehdyiksi. Määritelmän ottaminen kokonaisuutena lakiin, niin kaapelia kuin muitakin edelleenlähetystapoja koskien, ei sopisi Suomen tekijänoikeuslakiin, sillä laissa ei ole varsinaisia määritelmäpykäliä. Se olisi myös turhaa, sillä määritelmän keskeiset elementit löytyvät jo nyt pykälän 1 momentista. Edelleenlähettämisen elementit ovat vakiintuneita, eikä niitä olla kyseenalaistettu missään muussa EU-maassa. Ottamalla lakiin koko direktiivin määritelmä ei ratkaista kysymystä siitä, mitä on alkuperäinen lähettäminen, sillä sitä direktiivi ei lainkaan koske. Sen sijaan olisi pyrittävä kansallisen liikkumavaran (Artikla 7) käytössä mahdollisimman vähäisiin voimassaolevan lain ja oikeustilan muutoksiin.

Liikenne- ja viestintäministeriö (21.12.2022)

Kansallisen liikkumavaran osalta LVM huomioi, että verkkolähetysdirektiivin 7 artiklan mukaan on kansallisessa harkintavallassa säätää verkkolähetys- sekä satelliitti- ja kaapelidirektiivin III luvun sääntöjen soveltamisesta tilanteissa, joissa alkuperäinen lähetys ja edelleenlähetys tapahtuvat molemmat niiden alueella. Hallituksen esityksessä on tämä liikkumavara hyödynnetty. Toisaalta esityksessä ei olla hyödynnetty verkkolähetysdirektiivin 2 artiklan mukaista tarkempaa määritelmää edelleenlähetykselle, jonka mukaisesti edelleenlähetyksestä on kyse silloin, kun lähetys suoritetaan muun osapuolen kuin lähettäjäyrityksen toimesta tai tämän valvonnassa ja vastuulla.

Hallituksen esityksessä todetaan, että tärkein muutos edelleen lähettämistä koskevassa 25 h §:ssä on säännöksen muuttaminen teknologianeutraaliksi. Liikenne- ja viestintäministeriö toteaa, että teknologianeutraalisuuden periaate on tärkeä ja pitää olennaisena sananvapauden kannalta, että kotitalouksilla on jatkossakin pääsy maksuttomaan ja kattavaan televisio-ohjelmistoon jakelutavasta riippumatta.

Edellä esitetyn valossa LVM toteaa, että oikeustila selkeytyisi edelleen lähettämisen määritelmän pykälätason tarkennuksesta.

Vastine:

- Edelleenlähettämisen kriteerit ovat 25 h §:ssä siinä muodossa kuin ne ovat perinteisesti olleet Pohjoismaiden laeissa. Siitä on puuttunut elementti, jonka joka mainitaan verkkolähetysdirektiivin määritelmässä, edelleenlähetys tapahtuu ”…muun osapuolen kuin sen lähetystoimintaa harjoittavan organisaation toimesta, jonka toimesta tai jonka valvonnassa ja vastuulla kyseinen alkuperäinen lähetys tehtiin”. Perusteluissa tämä määritelmä kuitenkin on kokonaisuudessaan. Kyseistä kohtaa direktiivin edelleenlähettämisen määritelmästä ei ole mahdollista tuoda 25 h §:n 1 momenttiin. Kyse ei ole kansallisesta liikkumavarasta vaan sääntelystä, joka direktiivissä on säädelty epäselvästi. Kyseinen kohta on koskenut satelliitti- ja kaapelidirektiivissä alkuperäisen lähettäjän toimesta, valvonnassa ja vastuulla tapahtuvaa satelliittivälitystä. Tätä nimenomaista tilannetta direktiivin kohta koskee, vaikka se ei selvästi siitä ilmene. Komissio on asian vahvistanut epävirallisesti (ks. liite 3).

- Mitä tulee lausunnonantajan toiseen kommenttiin, direktiivi säätää pakollisesta kollektiivisesta hallinnoinnista vain toisesta ETA-maasta peräisin olevien lähetysten osalta. Direktiivin tavoitteen on toteuduttava, mutta lainsäätäjä saa valita tavan, jolla tavoitteeseen päästään. Kollektiivinen lisensiointi ei koske lähettäjäyrityksen omia lähioikeuksia tai sen hankkimia oikeuksia. Direktiivin voimaansaattamisessa lähdetään aina liikkeelle siitä, miten tiettyä direktiivin säätelemää asiaa on aiemmin käsitelty kansallisessa laissa. Suomessa on sovellettu sopimuslisenssiä edelleenlähettämiseen tarvittavia lupia varten. Luvat on voidaan hankkia myös suoraan oikeudenhaltijoilta, jos se on kattavasti mahdollista. Sopimuslisenssi ei siten rajoita sopimusvapautta. Tekijällä on pääsäännön mukaan oikeus kieltää käyttö. Asian luonteen vuoksi edelleenlähettämisen tapauksessa sopimuslisenssisäännökseen liitettyä kielto-oikeutta ei kuitenkaan voi olla.

- Saman maan alueella tehtyjen lähetysten edelleenlähetyksen osalta hallituksen esityksessä (HE 43/2022) on esitetty, että luvat voitaisiin hankkia sopimuslisenssiä käyttäen (25 h § 4 mom.) riippumatta siitä, mistä maasta lähetys on peräisin. Tämä laajentaa kollektiivisen lisensioinnin aluetta myös kotimaisiin tv-kanaviin. Tämä on selvennetty lain perusteluissa HE 43/2022, esimerkiksi sivulla 47. Jos kansallista liikkumavaraa ei haluta käyttää tai se halutaan tehdä toisella tapaa, voidaan 4 momenttia tarvittaessa selventää tältä osin.

- Kuten lausunnonantaja toteaa, verkkolähetysdirektiivin tavoitteena on teknologianeutraalisuuden periaate. Periaate koskee kuitenkin vain sitä, miten luvat voidaan hankkia edelleenlähettämistä varten. Se ei säätele alkuperäistä lähettämistä.

- OKM katsoo, että liikenne- ja viestintäministeriön huoli siitä, että kotitalouksilla on jatkossakin pääsy maksuttomaan ja kattavaan televisio-ohjelmistoon jakelutavasta riippumatta, on perusteltu. Tämä on tärkeää sananvapauden kannalta, johon kuuluu myös oikeus vastaanottaa tietoa. OKM katsoo, että on tärkeää, että ennen kaikkea hätäviestit ja myös julkisen palvelun TV-kanavat voidaan vastaanottaa kaikissa kotitalouksissa. TV-lähetykset, jotka perustuvat vapaasti liikkuviin radioaaltoihin, voidaan vastaanottaa vapaasti. Kaapelilähetyksiä voidaan sen sijaan vastaanottaa vain operaattorin välityksellä (ja lähetyksiä tukevalla vastaanottimella).

Sääntely, jolla tv-tarjonnan maksuttomuus on taattu aiemmin, on perustunut sähköisten palveluiden tarjoamista koskevan lain (917/2014) mukaiseen jakeluvelvoitteeseen, jonka nojalla pääsy tiettyjen kanavien ohjelmiin on taattu. Tämän mahdollistamiseksi TekL 25 i §:ssä on säädetty rajoitus tekijän yksinoikeuteen ja tekijälle oikeus korvaukseen. Korvausta ei kuitenkaan tulisi voida vaatia uudelleen, jos se jo sisältyy alkuperäisen lähettäjäyrityksen hankkimiin lupiin. Kanavia on poistettu jakeluvelvoitteen piiristä viime vuosina. Jakeluvelvoitteen piiriin kuuluu enää vain YLE TV1 jaTV2 sekä Yle Teema. Kotitalouksien pääsy perustuu kulloinkin saatavilla oleviin kanaviin.

Sananvapaus ei kuitenkaan salli vastaanottaa tekijänoikeudella suojattuja teoksia, jotka on saatettu yleisön saataville vastoin tekijänoikeuslakia. Oikeustila ei tältä osin selkeytyisi edelleenlähettämisen määritelmän pykälätason tarkennuksella vaan jakeluvelvoitetta olisi muutettava kattamaan muitakin kanavia. Toisaalta tiedossa on, että EU:n uusi Digitaalisia palveluita koskeva asetus (DSA) tulee voimaan lähiaikoina, joka tulee aiheuttamaan lainmuutoksia sähköisten palveluiden tarjoamista koskevaan lakiin. Tilannetta voisi olla aiheellista tarkastella uudelleen silloin. Yllä mainittu vireillä oleva EU:n tuomioistuintapaus on saattanut tuolloin myös ratketa. Lisäksi komissio arvioi direktiiviä uudelleen tarkasteltuaan sen toimivuutta 2025.

LVM ehdotus koskien edelleenlähettämistä (25 h § 1 mom):

1. **Alkuperäisen ja edelleen lähettämisen määritelmät:**

Radio- tai televisiolähetykseen sisältyvän teoksen saa, lähetystä muuttamatta sopimuslisenssin nojalla, siten kuin 26 §:ssä säädetään, lähettää edelleen yleisön vastaanotettavaksi samanaikaisesti alkuperäisen lähetyksen kanssa. *Edelleenlähettämisellä tarkoitetaan tilannetta, jossa lähetys toteutetaan muun osapuolen kuin alkuperäisen lähettäjän toimesta tai tämän valvonnassa ja vastuulla riippumatta siitä, millä teknisellä keinolla ohjelmasignaali on vastaanotettu edelleenlähettämistä varten.*

Vastine: Pykälän 1 momentin loppuun **ehdotettu uusi viimeinen virke ei ole OKM:n kannalta hyväksyttävä**, sillä kyseinen direktiivin määritelmän kohta ei mahdollista sitä, että edelleenlähettäminen määriteltäisiin pykälässä alkuperäisen lähettämiseksi. Kompromissina pykälää voitaisiin muuttaa niin, että 1 mom. lisätään ”muu kuin alkuperäisen lähettäjäyritys” erottamaan edelleen lähettäjä alkuperäisestä lähettäjästä.

Perustelut: Edelleenlähettäminen on vakiintunut käsite EU-kontekstissa. Määritelmäelementtejä ei ole tarvinnut sisällyttää pykälätasolle, koska kyse on yksiselitteisesti alkuperäisen lähetyksen samanaikaisesta ja muuttamattomasta lähettämisestä, jonka suorittaa muu kuin alkuperäinen lähettäjäyritys. Myöskään verkkolähetysdirektiivin voimaansaattamisessa tätä sääntelytapaa ei ole muutettu vastaavissa pykälissä niissä maissa, joissa sääntely sovitetaan kansalliseen lakiin (Pohjois-Euroopan maat). On riittänyt, että kyse on samanaikaisesta ja muuttamattomasta lähetyksestä. Hallituksen esityksessä (HE 43/2022) lisättiin direktiivin koko määritelmä 25 h §:n säädöskohtaisiin perusteluihin. EU:n komissio on 19.12.2022 vahvistanut, että ko. kohta ”toimesta, valvonnassa ja vastuulla” liittyy satelliitti- ja kaapelidirektiiviin (93/83/ETY), jossa se on koskenut satelliittivälittämistä, ei edelleenlähettämistä kaapeleitse. Verkkolähetysdirektiivissä sen tavoitteena lienee erottaa tilanne, jossa satelliittivälitystä käyttäen tapahtuvan edelleenlähetyksen osalta on haluttu selventää, että kyse ei ole edelleenlähettämisestä, jos satelliittivälitys tapahtuu alkuperäisen lähettäjäyrityksen toimesta, valvonnassa ja vastuulla. Kaapelilähetyksen osalta vastaavaa säännöstä ei ole.

2. **Suora sopiminen:**

- LVM:n kanta on, että verkkolähetysdirektiivin 7 artiklan kansallista liikkumavaraa ei olisi tarpeen hyödyntää. Tämä tarkoittaisi, että nykyinen 4 mom. muutettaisiin ainoastaan teknologianeutraaliksi poistamalla ilmaisu ”johtimitse lähetettävään”. Suora sopiminen olisi näin jatkossakin ensisijainen menettely.
- Kansallisen liikkumavaran hyödyntäminen ei LVM:n näkemyksen mukaan ole tarpeen, koska tekijänoikeudet hankintaan koko Suomen alueelle, mistä johtuen Suomen sisällä ei käytännössä ole kotimaisten kanavien edelleenlähettämistä.
- LVM:n kanta on, että suora sopiminen olisi joka tapauksessa säilytettävä jatkossakin ensisijaisena toimintatapana.

Ehdotus 1 koskien suoraa sopimista (25 h § 4 mom):

Mitä 1 momentissa säädetään, sovelletaan ~~johtimitse lähetettävään~~ radio- tai televisiolähetykseen vain, jos lähetys on peräisin muusta Euroopan talousalueeseen kuuluvasta valtiosta.

- Jos kansallinen liikkumavara kuitenkin halutaan hyödyntää, olisi 4 mom. muotoiltava seuraavasti:

OKM: Suora sopiminen on ensisijaista, myös HE:n mukaisessa mallissa. Käyttäjien hyväksi säädetty ja voimassaolevan lain mukainen sopimuslisenssijärjestelmä (extended collective licensing) poikkeaa direktiivin edellyttämästä pakollisesta kollektiivisesta lisensioinnista (mandatory collective licensing) siinä, että jälkimmäisessä luvat voidaan saada vain järjestöltä, ei lainkaan tekijöiltä. Hallituksen esityksessä ei siten ole ollut tarkoitus muuttaa voimassa olevaa lainsäädäntöä, jonka mukaan on ollut mahdollista sopia suoraan oikeudenhaltijoiden kanssa alkuperäiseen lähetykseen sisältyvien teosten käytöstä myös edelleenlähettämistä varten. Sopimuslisenssi on luonteeltaan suoraa sopimista täydentävä. Lähettäjäyrityksen omiin ja hankkimiin oikeuksiin kollektiivista lisensiointia ei ole sovellettu voimassaolevassa laissa, vaan näiden osalta edelleen lähettämiseen tarvittavat oikeudet on hankittava lähettäjäyritykseltä itseltään. Tätä ei muuteta hallituksen esityksessä.

Ehdotus 2 koskien suoraa sopimista (25 h § 4 mom):

Mitä 1 momentissa säädetään, sovelletaan alkuperäiseen radio- tai televisiolähetykseen riippumatta siitä, mistä valtiosta lähetys on peräisin. Edellä 1 momentissa tarkoitettu lupa on hankittava 26 §:n mukaisesti vain, jos lähetys on peräisin muusta Euroopan talousalueeseen kuuluvasta valtiosta.

OKM: Tätä ehdotusta voidaan kannattaa. Lisäys selventää, että muista ETA-maista peräisin olevien lähetysten edelleen lähettämiseen tarvittavat luvat on hankittava sopimuslisenssijärjestöltä (Kopiosto) ja että muilta osin luvat voitaisiin (kuten nytkin) hankkia myös suoraan oikeudenhaltijoilta (jos se on kattavasti mahdollista).

Perustelut: Hallituksen esityksen (HE 43/2022) 25 h §:n 4 momentissa säädetään kollektiivisesta hallinnoinnista myös samasta maasta peräisin olevia lähetyksi varten, jolloin tämä lisensiointikeino olisi käyttäjille tarjolla riippumatta siitä, mistä valtiosta lähetys on peräisin. Direktiivi edellyttää kollektiivisen lisensioinnin säätämistä vain toisesta ETA-maasta peräisin olevien lähetysten edelleen lähettämistä koskevia lupia varten. Säännös perustuu direktiivin 7 artiklaan, joka on kansallisen liikkumavaran piirissä. Jäsenvaltio voi päättää ottaako se säännöksen käyttöön vai jättää sen täytäntöön panematta.

6a luku Verkkosisällönjakopalvelut

Oikeusministeriö

Ministeriö on nostanut esiin, onko täydentävässä esityksessä annettu riittävän selvä kuva siitä, onko direktiivi 6a luvun osalta täysin harmonisoiva siten, ettei kansallisesti ole lainkaan liikkumavaraa. Jos liikkumavaraa on, tulisi tarkastella perustuslakivaliokunnan lausunnossa kohdassa 15 (PeVL 58/2022) olevia edellytyksiä koskien kysymys tekijänoikeuksia loukkaavasta suojatun teoksen välittämisestä yleisölle, ja siitä, että asian ratkaisemiselle tärkeää olisi ”paitsi teoksen tunnistaminen myös sen käyttöyhteyden asianmukainen arviointi.”

- Vastine: Hallituksen esityksessä on s. 3 alkaen esiin direktiivin 6a luvun tavoite harmonisoida uusi vastuujärjestelmä. Siinä on todettu, että direktiivi ei sisällä säännöksiä automaattisista estämiskeinoista, minkä vuoksi säännöstä ei tarvita vaan se voidaan poistaa. Kyseisiä säännöksiä koskevia tiukennuksia ei voida esittää, sillä 6a luku on kokonaisuutena harmonisoivaa lainsäädäntöä. Esityksen sivulla 7 on lueteltu 6a luvun säännöksiä vastaavat direktiivin artiklat. Taulukosta ilmenee, että ehdotettu 55 j § tekijän hyvitysvelvollisuudesta perustuu kansalliseen harkintaan, ei direktiivin vaatimukseen. Myös 55 m §:ään, joka koskee luvun soveltumista lähioikeuksiin, sisältyy kansallista liikkumavaraa. Näiltä osin valiokunnalla on mahdollisuus arvioida toisin.

Tekijänoikeusinfrastruktuuri

Ministeriön mukaan täydentävästä ehdotuksesta jää jossain määrin epäselväksi, onko tekijänoikeusinfrastruktuurin kehittämisessä kyse asiasta, joka on välttämätön lain asianmukaisen soveltamisen kannalta, vai onko kyse asiasta, joka helpottaa lain soveltamista. Valiokunnassa olisi ministeriön mukaan perusteltua arvioida, mikä merkitys tekijänoikeusinfrastruktuurin kehittämistyöllä on ehdotetun lain asianmukaisen soveltamisen kannalta.

- Vastine: Direktiivissä mainitaan tietyissä kohdin merkityksellisten ja tarvittavien tietojen oikeellisuus ja metadata, joka kuvaa tiettyä teosta. Opetus- ja kulttuuriministeriössä on edistetty tekijänoikeuden infrastruktuurin kehittämistä Suomen EU:n neuvoston puheenjohtajuuskaudesta 2019 lähtien koko hallituskauden kestävällä kansallisella hankkeella. Sen puitteissa luovat alat ovat voineet ottaa käyttöön uusien teknologioiden edellyttämiä pysyviä tunnisteita teosten ja tekijöiden tunnistamiseen sekä rakentaa tiedon avointa saatavuutta tukevia API-rajapintoja. Toimiva datainfrastruktuuri helpottaa merkittävästi direktiivin eri osa-alueiden (Art. 4, 8, 18-23) tavoitteiden toteutumista, ei vain 6a luvun (Art. 17) tavoitteiden toteutumista. Suomi on kuitenkin tässä pioneerimaa, joten muissa maissa tullaan perässä. Suomi johtaa monen maan välistä (Slovenia, Viro, Portugali) konsortion perustamista avointen standardien käyttöönottamiseksi. Tavoite on EU:n tuella rakentaa tekijänoikeusdata-avaruuksia ja direktiiviä tukevaa palvelukokonaisuutta kattamaan koko ETA-aluetta.

Yksityisen ja kolmannen sektorin lausunnot

Lausunnonantajat:

Tuori, Weckström, Effi ry, ei edellytä vastinetta, sillä huomiot on käsitelty jo HE 43/2022 yhteydessä.

14 a § Teoksen käyttö opetuksen havainnollistamiseen

Medialiitto vastustaa täydentävässä esityksessä olevaa muutosta 14 a §:ssa ja vaatii, että se palautetaan alkuperäisessä esityksessä esitettyyn muotoon (HE 43/2022).

25 h § Radio- ja televisiolähetysten edelleen lähettäminen

Medialiitto katsoo että televisiojakelukanavien markkinoita ei tule muuttaa nykytilasta. Medialiitto ehdottaa uutta 5 momenttia, jossa todetaan, ettei ”ohjelmasignaalin jakelijan lähettäjäyritykselle tarjoamaa teknistä tapaa lähettäjäyrityksen lähetyksen vastaanoton varmistamiseksi tai parantamiseksi pidetä edelleenlähettmisenä.

- Vastine: Lausunnonantajan huomioita ei voida ottaa huomioon. Ensinnäkin 14 a §;ään tehdyt muutokset ovat perustuslakivaliokunnan edellyttämiä. Toiseksi verkkolähetysdirektiivi ei salli ehdotettua säännöstä tekijänoikeuslakiin. Mainitusta teknisestä tavasta ei ole direktiivissä artiklaa vaan ainoastaan johdantokappaleen 20 lopussa viitataan, koskien uutta suoran siirron menetelmää, että mainittua signaalia varmistamista tai parantavaa teknistä tapaa ei pidetä yleisölle välittämisenä. Säännös ei koske edelleenlähettämistä, eikä sitä voida säätää 25 h §:ää koskien. Ehdotettu säännös olisi direktiivin vastainen ja johtaisi seuraamuskanteen nostamiseen Suomea vastaan. Sen sijaan suoran sopimisen ensisijaisuutta voidaan vahvistaa selventämällä, ettei direktiivi velvoita kollektiiviseen lisensiointiin muilta osin kuin toisesta ETA-maasta peräisin olevan lähetyksen edelleenlähettämiseksi.

28a-30b § Säännökset tekijän asemasta sopimustilanteessa

Medialiitto katsoo, että kilpailuoikeudelliset säännöt estävät kollektiivisten sopimusten tekemisen sopimustilanteissa tekijän eduksi. Lisäksi Medialiitto vaatii, että valiokunta vaatii kertakorvauksen jättämistä 30 a §:n mukaisen raportointivelvoitteen ulkopuolelle.

Tältä osin ei ole tarvetta vastineelle, sillä asiat on jo käsitelty HE 43/2022 yhteydessä.

6a luku Verkkosisällönjakopalvelu

Teosto kannattaa täydentävän esityksen 6a-luvun muutoksia ja muutoin toistaa HE 43/2022 koskevat huomionsa. Erillistä vastinetta ei anneta.

TTVK ei nosta esiin uusia näkökohtia.

Päivi Korpisaari

Direktiivin 6a luvun säännösten monimutkaisuudesta huolimatta ne perustuvat direktiivin 17 artiklaan, joten kansallista liikkumavaraa ei tältä osin liene. Painoin vastuusäännökset menevät pidemmälle kuin sähkökauppadirektiivin säännökset, joilla pyritään estävään vakavia rikoksia. Silti käyttäjien sanavapauden turvana on erimielisyyksien ratkaisumenettelyjä ja muita keinoja, joita muilla tavoilla materiaalia käyttävillä ei ole. DSM-direktiivin täytäntöönpanolla olisi pyrittävä sananvapausmyönteisiin ratkaisuihin siltä osin kuin kansallinen liikkumavara sen mahdollistaa.

- Vastine: Direktiivi on etusijalla kansalliseen sääntelyyn nähden ja on saatettava voimaan. Kansallista liikkumavaraa on käytetty 6a luvussa kahteen otteeseen. Tekijän hyvitysvastuulla on pyritty varmistamaan mm., ettei toisaalta palveluntarjoaja tai toisaalta käyttäjä joudu kärsimään sisältöjen ennakollisesta estämisestä tai jälkikäteisestä poistamisesta, ilman tekijänoikeuteen perustuvaa syytä. Tämä hyvitysvelvollisuuden poistaminen ei edistäisi sananvapautta. Luvun soveltaminen myös valokuviin ja tietokantoihin helpottaa lain käytännön soveltamista eikä rajoita käyttäjän sananvapautta.